

Egyszínű, szürke ólom ömlik a tájra, lassan, napról napra sötétebb, nehezebb, mindent megmérgez, cinkosa pedig, a gonosz Nap elveszi arany sugarát a tőle függőktől, majd sejtelmesen áttetsző felhők mögé bújva lesi az agóniát.

Mintha a természet húzná végig az élet részletein az ujját, méregetve a vastag port az ujjvégeken: az elhasználódott, kopott régit kell újra cserélni, jobbra, szebbre, fiatalabbra. A Nap élvezi hatalmát, a nevében cselekszik: a megvonás lassan jön, percekben csepegteti, mind később hozza a melegét, és mind kevesebbet. Csak türelem kérdése, mikor jelennek meg az első sárga levelek, aztán mind több és több utánozza színével az áhított sárga csillagot, de rövidesen barnákká válnak, amíg tudnak kapaszkodni, szorosán tartják magukat. Először biztatják egymást, mosolyognak, aztán fogyatkozó erejükkel már csak magukra figyelnek, nem számolják hányan maradtak. Erejük és akaratuk múlásával csöndesen, egy búcsúsóhajtással elengedik anyjuk ágát, és a mélybe zuhannak társaik után, vagy a szél tépi le ordítva őket a lassan kopaszodó karról.

Odalenn az enyészet vár rájuk, kínjukban összegömbölyödnek, a szerencsésebbek élettelen testét kupacokba hordják, és forró tűz emészti el őket; utoljára érzik a meleget, a fényt, ami aztán néhány szikrázó, pattogó pillanat alatt hamuvá változtatja egykor tündöklő zöld testüket. A kevésbé szerencsések odalent rekkennek meg, mozdulni képtelen, roppanó testüket lassan járja át az elmúlás, szomorúan vágynak vissza, fel, a magas lombok közé, ahol nem is olyan régen ringatóztak társaikkal, anyjukkal.

A mezítelen törzsek pucér ágaikkal egymás mellett állnak, megszegyenülve, elhagyatottan, némán, nem néznek egymásra. Várják testük zsidbadását, várják, hogy az ólom kitöltse sejtjeiket, üregeiket, köd rejtse el meztelenségüket, dér mélyessze testükbe a fogát. Néha egy-egy károgó madár száll az ágaikra, hogy az egymástól elcsent diót ejtsék a magasból a mélybe, egy-egy morzsa barna jutalomért. A lehulló dió a mezíteleneket elhullajtott leveleikre emlékezteti, ilyenkor lábaik elé néznek, könnyeznek, könnyük vastag rétegben fagy ágaikra, szikrázó, jeges páncéllal vonva be őket. Szomorúságukat a madarak is érzik, felröppennek, és pucér ágak helyett inkább a földre szállnak, a keményre fagyott dióhéjak mellé.

Az ólom csak hömpölyög a világban, mámoros, kéjes sóhajjal, de kegyes, és elhozza számukra a felejtést: csettintésére hangtalanul hullanak a fehér pelyhek a galambszürke égből, lassan takaróvá duzzadnak, a sárszínből káprázatot és csillogást varázsolnak, betakarják a földön fekvő halott levelek aszott testét, jótékonyak és barátságosak, mintha az angyalok küldték volna őket, meghallva a megannyi sóhajtást. Minden levél egy hópihe, minden sóhajtás egy hópehely, minden könnycsepp egy jégkristály. Emlék mind, emléke a tündöklésnek, a madarak dalának, a születésnek és a gondtalanságnak.

A hó csak addig marad, amíg a Nap meg nem unja segítő szándékát: egyszer csak újra elveszi felhő-álarcát, arany kezével megsimítja a fehér takarót és vízzé varázsolja, újra sárszínű lesz a világ.

A levelek már nem látszanak, a hó súlyával összeprézelte őket, gyengéden sárral keverte, összemaszatolta testüket, láthatatlanná téve immár főntről.

A törzsek és ágak még szomorúak egy kicsit, de már nem emlékeznek pontosan, miért. A víz megvigasztalja kusza gyökereiket, megnedvesíti ólomtól kiszáradt sejtjeiket, elfelejteti meztelenségüket és a dér fogának nyomait. Látszanak még a hegek, ahonnan a levelek leváltak, de a gyógyulás megkezdődött, minden nappal halványulnak az emlékek, a fájdalom, míg végül tompa sajtás marad csupán valamennyi.

A Nap tudja ezt. Kivárja, amíg csak a sajtás marad, aztán lassan átszővi a hömpölygő ólmot melegével, és arany kezével megsimogatja a hálás, tudatlan ágakat.

De ígérem, az ő ideje is eljön majd egyszer, oly soká, melyet csekély keresztmetszetem föl nem foghat, erdőnyi törzsnek valamennyi évgyűrűje sem tudná megmutatni. Ezerszeresen áll majd bosszút rajta az idő: halála lassú lesz, grandiózus és gyötrelmes, millió és millió évig tart majd, benne lesz mindannyiunk kínja, világok ezrei fogják lesni az agóniáját, éppúgy, ahogy ő teszi velünk, és leveleinkkel.